

νά τὴν ἐγκαταλείψῃ... Ὁλόκληρος ἡ Νεάπολις, ὁ τύπος αὐτῆς πρῶτος, διεμαρτυρήθη ἀγανακτοῦσα κατὰ τοῦ μέτρου τούτου, ὅπερ θὰ ἐφηρμοζέτο, ἀν μὴ ἐπῆρχετο εἰς Ἰσκιάν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ πρόεδρος τοῦ ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου βουλευτῆς δούξ Sandonato, διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὑπουργοῦ· ὁ βασιλεὺς ἀνεκάλεσε εὐθὺς τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ αἱ διασωστικαὶ ἐργασίαι ἐπανελήθησαν ὑπὸ τὰ ὄμματά του μετὰ μείζονος θέρμης καὶ αὐταπαρνήσεως· καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐδικαίωσαν τοὺς ἀγανακτῆσαντας ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ· εἰς δεκαπέντε μέχρι τοῦδε ἀνέρχονται οἱ ἐξαχθέντες ζῶντες ἀπὸ τῶν ἐρειπίων· καὶ τὸ ἔργον ἐξακολουθεῖ.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν δυστυχῆ νῆσον: πρῶτος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργατῶν, ἀναρριχόμενος μετὰ κινδύνου ἐπὶ τῶν ἐτοιμορρόπων ἐρειπίων, ἠθέλησε τὰ πάντα νὰ ἴδῃ, καὶ πελιθὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καμάτου ἐξέφρασεν εἰς πάντας τοὺς παρῆσαντες ὅπως ἠσθάνετο αὐτὸς τῆς συμφορᾶς τὸ μέγεθος· σφίγγων τὰς χεῖρας τῶν ἀποκαμωμένων στρατιωτῶν, εὐχαριστῶν ἐν ὀνόματι τῶν θυμάτων τοὺς κλονιζομένους ἐργάτας, παρηγορῶν τοὺς πληγωμένους, τοὺς ἀπορφανισμένους, βέβαιον ὅτι Οὐμβέρτος ὁ Α' ἐν Ἰσικίᾳ ἐπεδείξατο ἑαυτὸν βασιλέα τῶν χρόνων ἐκείνων, καθ' οὓς τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐσήμαινε πατῆρ.

Ἐν Νεαπόλει ἐπεκέφθη ὅλα τὰ νοσοκομεῖα, ἐν οἷς εὐρίσκονται οἱ ἀπὸ Ἰσικίας πληγωμένοι· προσηνῆς καὶ περιποιητικὸς ἔσχεν ἓνα καλὸν καὶ παρήγορον λόγον δι' ἕκαστον πληγωμένον, δι' ἕκαστον πάσχοντα. Διαρκούσης τῆς ἐν Ἰσικίᾳ διαμονῆς του ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Μαντσίνης διένειμεν εἰς τοὺς τῶν πάντων στερηθέντας κατοίκους γενναίας χρηματικὰς βοηθείας ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως· ἡ προσφορά του, ἐκτὸς τούτων, ἐν ταῖς γενικαῖς συνεισφοραῖς εἶνε 100 χιλιάδες φράγκων· πρέπει λοιπὸν ἡ συμφορὰ αὐτὴ νὰ ἔχη

καὶ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα; νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀγαπήσωμεν ἓνα βασιλέα;

A. Γ. Η.

Η ΣΥΡΑ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Συνεπῆς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅτι περὶ Σύρου θὰ σοὶ γράψω, ἄρχομαι σήμερον τὰ περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἵνα μικρὰν ἰδέαν περὶ τε τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» παράσχω, ὅπως ἀσφαλεστέραν ἰδέαν περὶ αὐτῶν σχηματίσωσιν, οὐδαμῶς ἀπο σκοποῦ κρίνω μικρὸν εἰς τὸ παρελθὸν νὰ ἐκδράμω, δι' ὃ σήμερον ἀφιερῶ ταύτην μου ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ παρελθὸν, ἐπιφυλασσόμενος ἐν δευτέρᾳ τὰ τοῦ παρόντος ν' ἀνελιξῶ.

Κατὰ τὴν γιγάντειον καὶ ἀγίαν τοῦ 1821 ἐποχῆν, ὅτε αἰμόφυρτος καὶ σωρὸς ἐρειπίων ἦτο ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου ἡ Ἑλλάς, ὅτε ἀκάθεκτοι αἱ ἄρδαι τῶν τούρκων ἐπῆρχοντο κατὰ παντὸς σημείου ὑφ' Ἑλλήνων κατοικουμένου, ὅπως τὰς αἰμοδιψεῖς καὶ ἀρπακτικὰς αὐτῶν κορέσωσιν ὄρμας, ὁ ἄγονος καὶ τραχὺς τῆς Σύρου βράχος ἡ, κατὰ τὸν ποιητὴν, θὴν ἄνδρος καὶ βράχος τῶν βράχων, ὁ εἰς ὀλιγίστους γεωργοὺς καὶ ἄλιεῖς χρησιμεύων ὡς ἄσυλον, παρέστη ὡς νέα κιβωτὸς ἐν μέσῳ τοῦ Πανελληνίου κατακλυσμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦτον, ὡς ἄλλοτε ποτὲ ἡ φεύγουσα τὴν μῆνιν τῆς λευκωλένου θεᾶς Λητώ ἐπὶ τὴν Δῆλον, κατέφυγον οἱ ἐκ τῶν περάτων τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ὁσμάνων φεύγοντες τὴν μαιφόνον μάχαιραν θρασυδείλου δυνάστου Ἑλλήνης, ἐπὶ τοῦτον κατέφυγον οἱ περισσθέντες ἐκ τῶν σφαγῶν τῆς Χίου, τῆς Σμύρνης, τῆς Κρήτης, τῆς Ν. Ἐβέσου, τῶν Κυθωνίων καὶ τῶν ἄλλων με-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 534)

Ἐν τούτοις αἱ τρεῖς αὗται ἡμέραι ἦσαν διὰ τὴν κυρίαν Δεσιμαῖζ στιγμὴ τις ἀνέσεως, διότι ὁ βαρόνος ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸς παρ' αὐτῆ μετὰ μείζονος περιπετειᾶς, ἀπαιτῶν τὴν συνομολόγησιν τοῦ συνοικεσίου τούτου· ἀλλ' ἀπαντήσας οὐχ ἤττον ἀπόλυτον ἄρνησιν, ἀπεσύρθη καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ λάβῃ ἐξήγησιν τινα περὶ τῆς ἐπιμόνου ταύτης ἀρνήσεως, ἢν οὐδὲν, κατ' αὐτὸν, ἐδικαιολόγηι.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Πέδρο αὐτὸν τὸν ὅποιον ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς βαρόνης συνήντησε.

— Τίποτε δὲν κατώρθωσα, ἀπήντησεν, ἐπιμένει πεισματωδῶς, ἀδύνατον νὰ καταπεισθῆ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Πέδρο.

Καὶ πρὸς στιγμὴν μείνας σιωπηλὸς ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπητὲ μοι βαρόνε, νοηλῶς συνηγορήσατε ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς μου.

— Σὰς ὀρκίζομαι, Πέδρο, ὅτι μετεχειρίσθην πᾶν μέσον.

— Ὡ! πᾶν μέσον! εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τόνου παραδόξου.

— Προέβην καὶ μέχρις ἀπειλῶν.

— Καὶ με τί ἠπειλήσατε αὐτήν;

— Μὲ μίαν δίκην.

Ὁ βραζιλιανὸς ὕψωσε τσοῦς ὤμους.

— Μὲ μίαν δίκην, τὴν ὅποιαν, δὲν δύνασθε νὰ κάμῃτε, ὑπέλαβε, καὶ τὴν ὅποιαν θ' ἀπολέσσητε ἐξ ἅπαντος. Λοιπὸν ἡ κυρία βαρόνη εἶναι τόσον ἐναντία σας;

— Καθ' ὀλοκληρίαν.

— Τότε, ἀγαπητὲ μοι βαρόνε, πρέπει ἄλλως πῶς νὰ προβῆτε.

— Πῶς;

— Ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη τρέφει συμπάθειαν πρὸς σὰς· πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιτύχητε παρὰ τῆς θυγατρὸς ὅτι ἀρνεῖται ἡ μήτηρ.

— Καὶ ἐάν ἡ Ἐρριέττη σὰς ἠγάπα, Πέδρο, οὐδέποτε θὰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ λόγον περὶ τοῦ συνοικεσίου τούτου, τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν θέλει.

— Ἴσως ἀπατάσθε.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐξήτασα αὐτὴν καὶ γνωρίζω τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις της.

ρων, ὃν δυσχερὴς ἡ ἀπαρρίθμησης θ' ἀπέβαιεν. Καὶ ἰδοὺ ὁ γῆρας ἐρημος βράχος εἰς πολυάνθρωπον μετατραπείς πόλιν καὶ ἰδοὺ ἡ παραλία ἐκείνη ἐν ἣ τέως μόνον οἱ κοασμοὶ τῶν βατράχων ἠκούοντο ἀντηχοῦσα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἐκ μυριάδων φωνῶν παντὸς φύλου καὶ ἡλικίας.

Μόλις μικρὸν εἶχε παρέλθει διάστημα χρόνου ἀπὸ τῆς εἰς τὴν νῆσον ἐλεύσεως τῶν μετὰ τὴν ψυχὴν μόνην, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἀπελθόντων τῶν ἐστιῶν τῶν προσφύγων, μόλις παρήλθεν ὁ ἐκ τῆς θέας τῶν ρείθρων τῷ αἵματος πανικός, καὶ ἰδοὺ τὸ Ἑλλην. πνεῦμα ἐπαναλαμβάνει τὴν φυσικὴν του ζωρότητα καὶ ἰδοὺ ἡ νέα πόλις μεταβάλλεται εἰς γενικὸν ἐμπορεῖον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Πασιτωλὸς χρυσοῦ χύνεται εἰς αὐτὴν, ἥτις τὰ νῦν κατέστη, ὡς ἐκ τῆς εὐημερίας της, εἰς ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων τῆς ἐπαναστάσεως μαχλῶν, διότι, ἐκτὸς τῶν ἀδρῶν ἐτησίων χορηγιῶν της διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον, μόνη ἀνέλαβε τὴν δαπάνην τῆς ἐπὶ τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους ἀτυχοῦς, ἀλλὰ πολυδαπάνου, ἐπιστρατείας.

Ἐπῆλθε τέλος μετὰ τοὺς γνωστοὺς περικαλήτους ἀγῶνας ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος, νεαρὸς δὲ βασιλεὺς, περιστοιχούμενος ὑπὸ σοφῶν συμπατριωτῶν του καὶ πάντων τῶν λογῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐθυσίασαν καὶ αἷμα καὶ χρῆμα ὑπὲρ τῆς παλιγγενεσίας τοῦ Ἑλλην. ἔθνους, ἐκαθέστη ἐπὶ τοῦ ἀριστοτάτου βασιλείου θρόνου, ἀποστολὴν ἔχων νὰ ποδηγηθῆσιν τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ ὁδῷ τῆς εἰρήνης, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας.

Ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ, ὃν ὁ νεαρὸς ἐπεδίωκε μονάρχης συνεπὲς ἦτο τὸ βλέμμα του νὰ στραφῆ ἐπὶ τὴν Σύρον, ἥς ἦ τε γεωγραφικὴ θέσις καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῶν κατοίκων λαμπρὸν οἰωνίζοντο τὸ μέλλον, ἥτις ἐπέπρωτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἡ πρωτίστη ἐμπορικὴ ἀρτηρία οὐ μόνον τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἥτις προώριστο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πυλῶν, δι' οὗ ἡ Ἑλλάς συνεκοινωνήσῃ πρὸς τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ δὴ πᾶσάν του τὴν προσοχὴν ἐπεσπάσατο, πᾶν δ'

ὄτι ὑπὸ τῶν τοπικῶν ἀρχόντων τῷ ὑπεδείχθη ὡς δυνάμενον πρὸς τὴν προαγωγὴν της νὰ συντελέσῃ, τῇ τῷ παρεχώρει. Οὕτω δὲ, ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, ἐκεῖ ἔνθα προσωρινὰ ὑπῆρχον καλῶς ἀτάκτως τῆδε κακεῖσε ἐπαρμέναι, ἡγέθη πόλις περικαλλῆς, ὑψηρῆς μέγαρα, βαρυμάρμαροι καὶ χρυσοστευκτοὶ ναοὶ, δημόσια καὶ δημοτικὰ καταστήματα, ἐφάμιλλα τῶν οἰκοδομημάτων τῶν ὠραιότερων εὐρωπαϊκῶν πόλεων, ἐκεῖ ἔνθα τέλματα ὑπὸ βατράχων μόνον κατοικούμενα ὑπῆρχον, μεγαλοπρεπεῖς ἐστρώθησαν πλατεῖαι, ἐκεῖ ἔνθα ἐπὶ ἥϊόνος μόνον ὁ μελαγχολικὸς καὶ μονότονος φλοῖσθος τοῦ θραυομένου πελαγίου κύματος ἠκούετο, ἥδη τῆς σφύρας καὶ τοῦ πρίονος ὁ κρότος εὐχαριν ἀπετέλουν συναυλίαν, ἔβλεπε δὲ τις, ἐκεῖ ἔνθα λόφους μόνον αἰχμηροῦς ἄμμου ἔβλεπε, τὰς ὄξειας πύρας ἑκατοντάδων πλοίων μελλόντων νὰ διασχίσωσι τοὺς ὠκεανούς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἵνα κομισώσιν εἰς τὴν γενέτειραν, ἵνα οὕτω εἶπω, πόλιν τὰ προϊόντα καὶ τῶν ἀπωτέρων τῆς γῆς γωνιῶν.

Πῆν δὲν περιορίσθη ἕως ἐδῶ ἡ πρόοδος τῆς εὐνοουμένης τοῦ Ἑρμοῦ πόλεως. Βλέποντες οἱ κάτοικοι της ὅτι ἐν πολλοῖς ἐχώλωνεν ἡ συγκοινωνία τῶν παραλίων, ἡ διὰ ξένων ἀτμοπλοικῶν ἐταιριῶν ἀπεφάσισαν, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Δημάρχου Α. Δαμαλά, τὴν σύστασιν Ἑλλ. ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας, τῆς μόνης ἥτις ἐπὶ τριακονταετίαν, διετήρησε τὴν συγκοινωνίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ πολλαπλῶς παρέσχε τῷ ἔθνει ὑπηρεσίας, καὶ ἥς τὸ ἐργοστάσιον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τῶν σπουδαιότερων παραγόντων πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλλ. βιομηχανίας, ἐγένετο τὸ πρῶτιστον βιομηχανικὸν σχολεῖον, ἐν ᾧ ἑκατοντάδες ἐντίμων τὴν σήμερον πολιτῶν καὶ ἐμπειρῶν βιομηχάνων ἐμαθήτευσαν.

Τοιοῦτοτρόπως ἐβαιεν δλονὲν προαγομένη ἡ Σῦρος καὶ ἐμπορικῶς καὶ βιομηχανικῶς, ὥστε ἐτησίως εἰσῆγοντο ἐν αὐτῇ καὶ ἐκ μεταπωλήσεων τῶν εἰς αὐτὴν κομιζομένων ἐξ Εὐρώπης πραγματειῶν καὶ ἐκ τῶν προϊόντων τῆς βιομηχανίας

— Ἔστω! Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία ἡμῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους θὰ τῇ εἶπτε.

— Τί θέλετε νὰ εἶπω εἰς αὐτὴν;

— Περιέργον, εἰς πατῆρ γνωρίζει καλλίτερον ἐμοῦ τί δύναται νὰ εἶπῃ εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Ἐπιμένετε νὰ κάμω τὴν ἀπόπειραν ταύτην, τὴν ὁποῖαν νομίζω ἀναφελῆ;

— Ἀναφελῆ; Τίς οἶδεν; Ἐπαναλαμβάνω τοῦτο, βαρόνε, τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους θὰ εἶπετε εἰς τὴν θυγατέρα σας. Ἐὰν εἰσθε πειστικὸς, ἐὰν γνωρίζετε νὰ συγκινήσετε, θὰ ἐπιτύχετε.

— Ὡὰ ὁμιλήσω τὴν Ἐρριέττην, δὲν δύναμαι τίποτε νὰ σᾶς ἀρνηθῶ.

— Πολλάκις μοῦ εἶπατε τοῦτο, ἀπῆντήσεν ὁ βραζιλιανὸς μειδιῶν, μαλιστα ἐγράψατέ τοῦτο πρό τινος καιροῦ ἐπὶ ἐντάλματος ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων τῆς Προεξοφλητικῆς Τραπεζῆς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν δεινὸς κτύπος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρόνου, ὅστις ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη κινδυνεύσας νὰ πέσῃ.

— Τί γνω. . . γνωρίζετε; ὑπετονθόρισε τοὺς ὀφθαλμούς ἐχων ὑπερῶς ἀνεφγμένους.

— Ἠξέυρω, βαρόνε, ὅτι μίαν λέξιν μόνον ἂν εἶπω, θὰ ἀνοιχθῆ ἐμπρός σας ἡ θύρα τῆς φυλακῆς.

— Ἄ! ἐσκέφθη ὁ Δεσιμαῖζ, τοῦ ὁποίου ἡ ὠχρότης ἤυξεν, εἶμαι παραδεδωμένος εἰς αὐτὸν αἰχμάλωτος.

— Ἄλλ' ἡσυχάσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέδρο, δὲν θὰ εἶπω τὴν λέξιν ταύτην· προτιμῶ νὰ σᾶς ζητῶ μᾶλλον μικρὰς τινὰς ὑπηρεσίας. Ἄλλως διατί νὰ προξενήσω νέαν λύπην εἰς τὴν σύζυγόν σας, ἥτις τόσα ὑπέφερε; Διατί νὰ ἀτιμᾶσω τὰ ἀθῶα τέκνα σας; . . . Ὅπως ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου, βαρόνε, μεταχειρίζομαι μέσα, τὰ ὁποῖα ἡ συνειδησίς μου ἀποδοκιμάζει· ἀλλ' ὁ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ ἔρωσ μου θὰ ἦνε ἡ δικαιολόγησίς μου.

Ἄγαπῶ τὴν θυγατέρα σας, βαρόνε, καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ περιπαθῶς, ὥστε νὰ θέλω νὰ νυμφευθῶ αὐτὴν παρὰ τὴν θέλησιν τῆς μητρὸς της καὶ ἰδίως ὅταν ὁ πατὴρ της. . . ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο κλείω τοὺς ὀφθαλμούς. Αἱ σπάνια ἀρεταὶ τῆς θυγατρὸς ἐξαγοράζουσι τὰ σφάλματά σας καὶ ρίπτουσιν αὐτὰ ὑπὸ λήθην. Δὲν θέλω νὰ τὴν νυμφευθῶ μόνον διότι τὴν ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὐτὴ θὰ ἦνε εὐτυχῆς μετ' ἐμοῦ. Βεβαίως δὲν ἀξιώθω ἀγαπᾶμαι, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δύναμαι νὰ ἀγαπηθῶ.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ μὲ ἀποκρούει. Διατί; Ἴσως διότι μὲ παρουσιάσατε σεῖς. Ἄλλ' ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη συναίνῃ νὰ δεχθῆ τὸ ὄνομά μου, τὴν περιουσίαν μου, ἢν θέτω εἰς τὴν διάθεσιν της, ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν θὰ ἀντισταθῆ πλέον εἰς ἔνωσιν ἥτις, ἐπαναλαμβάνω τοῦτο, ἐξασφαλίζει τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχιάν τῆς θυγατρὸς της. Δάθετε λοιπὸν τὴν συναίνεσιν τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης, θὰ τὴν πείσετε

της χωρίς νὰ εἶπω ὑπερβολὰς πλεον τῶν 20 ἑκατομμυρίων δραχμῶν καθαρὰ κέρδη.

Τίς ὅμως ἡ αἰτία τῆς προαγωγῆς ταύτης; ποῖοι οἱ λόγοι οἵτινες συνετέλεσαν, ὥστε ἡ νέα αὕτη Βενετία, ἡ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὡς ἡ βασιλεὺς τοῦ Ἀδρια περιστάσεις γεννηθεῖσα νῆσος, ταχέως ν' ἀκμάσῃ καὶ νὰ βασιλεύσῃ διὰ τοῦ πλοῦτου της ἐπ' ἀπάσης σχεδὸν τῆς Ἀνατολῆς;

Ἀναμφισβητήτως εἰς τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῶν κατοίκων της οὐχ ἦτον ὅμως καὶ εἰς τὴν ἐνδελεχῆ μέριμναν τῶν ἀρχόντων αὐτῆς ὑπὲρ τῆς καθ' ὅλου προαγωγῆς καὶ ευημερίας της.

Οἰοῦδήποτε τῶν ἀρχόντων ἀν' ἐξετάσωμεν τὴν περίοδον τῆς ἀρχῆς, θέλομεν εὑρεῖ καὶ ἐν τοῦλάχιστον μνημείον, μαρτύριον ἀψευδές καὶ ἀίδιον τοῦ ζήλου ὃν ὑπὲρ τῆς ευημερίας ἔθετο τῆς «Ἐρμουπόλεως». Ἄν τὴν ἐποχὴν τῶν δημογερόντων ἐξετάσωμεν, πάρχυτα τὸ Νοσοκομεῖον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μηλιῶν, ὁ ἱερός τῆς Κοιμήσεως Ναός καὶ ὁ Πλατανίτης, τὸ Γυμνάσιον, τὸ τελωνιακὸν κατὰστημα, τὸ κατὰστημα τῆς Διαμετακομίσεως εἰς τὸ περιφανές ὄνομα τοῦ ἀναδόχου τῆς Ἐρμουπόλεως Ἀ. Ράλλη, ἡ ἰδέα τῆς συστάσεως Ἐφετερίου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως ταύτης ἐργασθέντος καὶ μοχθήσαντος Γιαγιτζῆ θὰ παραστῶσιν εὐφώνως ὑπὲρ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μαρτυροῦντα. Ἄν τὴν περίοδον τῆς Δημαρχίας τοῦ Πετρίτζη, ἡ δημοσιογραφία, ἡ πρώτη συστάσις λέσχης, τὰ πρῶτα ἀπὸ σκηνῆς διδασθέντα δράματα καὶ ἡ τακτικὴ συγκοινωνία τῆς νήσου διὰ τῶν ἰστιοφόρων φεράλδην καὶ εἶτα διὰ τῶν ἀτμοπλοίων Λούδ ἀρκούντως ὑπὲρ αὐτῆς συνηγοροῦσι. Ἄν τὰς περιόδους τῆς Δημαρχίας Ἰω. Πρασάκκη, Καραγιαννάκη, Ράλλη, Ταρποχτζῆ, Γιαγιτζῆ, Δαμαλᾶ καὶ Πιππαδάκη, πᾶν ἐν Ἐρμουπόλει μέγα ἔργον, πᾶς κλάδος βιομηχανικός, τὸ Ναυπηγεῖον, ἡ ἑλλ. ἀτμοπλοία καὶ τὸ ἐργοστάσιόν της,

αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀμαξιτοὶ ὁδοί, ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λιμένος ἐν ἐκκωφανούσῃ συναυλίᾳ μαρτυρίων τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ κήδους ὑπὲρ τῶν κοινῶν τῶν ἐκλειπόντων ἀτυχῶς ἀνδρῶν τούτων θὰ κομίσωσι.

Ἐπέπρωτο ὅμως καὶ δοκιμασίας ἡμέραι διὰ τὴν Ἐρμουπόλιν ν' ἀνατείλωσιν, ἐπέπρωτο ὡς διάπτων ἀστὴρ νὰ λάμψῃ πρὸς στιγμήν καὶ νὰ φωτίσῃ τὴν περίξ σκοτίαν καὶ εἶτα νὰ σβέσθῃ εἰς τὸ ἄπειρον, εἴμαρτο ὅσον ταχεῖς ἐπῆλθεν ἡ ἀκμὴ τὸσον καὶ τι πρὸς νὰ ἐπελθῇ ἡ παρακμὴ καὶ ἡ εἰμαρμένη ἐποχῆ ἐσιμειώθῃ διὰ τῆς εἰς τὸ δημαρχικὸν ἀξίωλα ἀναρρήσεως τοῦ **Βαφειαδάκη**.

Ἄττίλας.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΑΤΡΩΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 20 Ἰουλίου

Δὲν κατενόησατε ἀκόμη οἱ ἐν Ἀθήναις τὴν σημασίαν τοῦ ἐκλογικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξεν ἡ χειραφέτησις τῆς ἐπαρχίας ἐκ τῆς ἐπὶ πολλὰ ἔτη πιεζούσης τὸν τόπον ἡμῶν ἀποκλειστικότητος. Ἡ ἰδέα αὕτη, ἣτις ἐνταῦθα ἀποκαλεῖται ἀντιρουσμιζμός, ἀρ' ἐνός, ἡ ἀποδοκιμασία τῶν ἐπαχθῶν φορολογικῶν μέτρων τῆς κυβερνήσεως ἀρ' ἐτέρου, πρόσθετος δὲ καὶ τὴν ἀποτυχίαν ἐν τοῖς πλείστοις τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Πατρῶν, ἦτο φανερόν ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν ἠθέλον παραγάγει τὰ γνωστά ἀποτελέσματα καὶ τὴν νίκην τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῆς ὁποίας οἱ σπουδαιότεροι παράγοντες εἰσὶ σήμερον οἱ κκ. Κοντογούρης, Ρικάκης, Θεοφίλου καὶ Γεροκωστόπουλος. Τὸ γενικὸν σύνθημα καὶ ἡ κοινὴ εὐχὴ τῆς ἐπαρχίας ἦτο νὰ ἡττηθῶσιν οἱ κκ. Ρούφοι, καὶ ἡττήθησαν κατὰ κράτος. Καὶ λέγω κατὰ κράτος, διότι ἀπὸ τοῦ 1865 οὐδέποτε συνέβη νὰ ἀ-

ἐὰν φανῆτε εὐγλωττος. . . Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐσπούδασα τὴν δεσποινίδα Δεσιμαίτζη.

Ἄγαθὴ καὶ μειλίχως, γνωρίζει νὰ ἀγαπᾶ καὶ εἶνε ἐτοιμὴ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν. Καταλαμβάνετε τί θέλω νὰ εἶπω;

— Μάλιστα, καταλαμβάνω, ἀπάντησεν ὁ Δεσιμαίτζη.

— Ἐνεργήσατε λοιπόν. Σταθῆτε, προσέθεσε, δεικνύων τὴν νεάνίδα καθήμενὴν ὑπὸ τὴν καστανέαν τοῦ ἐξώστου, ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη εἶνε μόνη τὴν στιγμήν ταύτην. Κατὰ τὴν συνέντευξίν σας μέλλω νὰ καμπύσω ἐν σιγάρῳ, θὰ μὲ εὕρητε δὲ ἐκεῖ ἐν τῇ δενδροστοιχείᾳ ταύτῃ τοῦ λειμῶνος.

Ὁ Πέδρο ἀπεμακρύνθη, ὁ δὲ βερόνος μεταβάς ἐκάθησε πλησίον τῆς θυγατρὸς του.

— Ἐρριέττη, τῇ εἶπεν, ἡ μήτηρ σᾶς εἶπε διατί ἦλθον ἐν Βωκοῦρ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ φίλου μου κ. Πέδρο Κάστορα;

— Ὁχι, πάτερ μου.

— Πρέπει λοιπόν νὰ σᾶς εἶπω ἐγὼ τοῦτο. Λοιπόν Ἐρριέττη ὁ κ. Πέδρο ὅστις, ὡς σᾶς εἶπον, εἶναι πλουσιώτατος, τοῦ ὁποίου ἐξετιμῆσατε ἤδη τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ προσόντα, ὁ κ. Πέδρο Κάστορα σᾶς ἀγαπᾶ καὶ σᾶς ζητεῖ εἰς γάμον. . .

— Ἐμέ! ἐπεφώνησεν ἡ νεᾶνις ἐρυθρίασας.

— Μάλιστα, Ἐρριέττη.

— Καὶ λέγετε, πάτερ μου, ὅτι ὁ κ. Πέδρο Κάστορα μὲ ἀγαπᾶ;

— Περιπαθῶς.

— Ἄλλὰ μόλις μὲ γνωρίζει!

— Σᾶς ἠγάπα πρὶν σᾶς εἶδῃ, ἐπειδὴ τῷ ὠμίλησα περὶ ἡμῶν ἔπειτα τὴν φωτογραφίαν, ἣν μοι ἀπεστείλατε, πολλὰκις παρετήρησε μετὰ θαυμασμοῦ. Μὴ ἐκπλήττεσθε, κόρη μου, ὁ Πέδρο εἶναι φύσις ὄνειροπόλος, ποιητικὴ, ἐνθουσιώδης.

— Ἄλλὰ, πάτερ μου, ἀπάντησε διὰ φωνῆς τρεμούσης, δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ.

Καὶ δάκρυα κατέκλυσαν τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Δὲν ἀγαπᾶτε τὸν Πέδρο, Ἐρριέττη βεβαίως δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαπήσατε.

Ἡ νεᾶνις ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπειτα παρατηροῦσα τὸν πατέρα αὐτῆς μετ' ἀγωνίας.

— Ὁμίλησατε περὶ τούτου τὴν μητέρα μου; εἶπε. Τί σᾶς ἀπάντησεν;

— Ἄφελίω νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, κόρη μου, διὰ λόγους ἀνευ τινὸς βεβαίως ἀξίας, τοὺς ὁποίους δὲν ἠθέλησε νὰ μοι γνωστοποιήσῃ, δὲν συνεφωνήσαμεν ἐπὶ τοῦ γάμου τούτου.

Ἡ νεᾶνις ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουρίσεως.

— Τότε, πάτερ μου, εἶπε διὰ φωνῆς σταθεροτέρας, δὲν ἔχω ἄλλην νὰ σᾶς δώσω ἀπάντησιν.

(ἀκολουθεῖ)